

Bruselj, 7.11.2017
COM(2017) 646 final

POROČILO KOMISIJE EVROPSKEMU PARLAMENTU IN SVETU

Dve leti po Parizu – napredek pri izpolnjevanju podnebnih zavez EU

(zahtevano v skladu s členom 21 Uredbe (EU) št. 525/2013 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 21. maja 2013 o mehanizmu za spremljanje emisij toplogrednih plinov in poročanje o njih ter za sporočanje drugih informacij v zvezi s podnebnimi spremembami na nacionalni ravni in ravni Unije ter o razveljavitvi Sklepa št. 280/2004/ES)

{SWD(2017) 357 final}

Vsebina

1.	Splošni pregled.....	4
2.	Finančna sredstva za podnebne ukrepe	11
3.	Zmanjšanje emisij v EU	16
4.	Prilagajanje podnebnim spremembam	20
5.	Sodelovanje v mednarodni podnebni politiki	21

Kazalo slik

Slika 1: Napredek pri doseganju ciljev strategij Evropa 2020 in 2030 (skupne emisije toplogrednih plinov v EU).....	4
Slika 2: Spremembe realnega BDP, emisij toplogrednih plinov in intenzivnosti emisij toplogrednih plinov v EU, 1990–2016	5
Slika 3: Spreminjanje emisij na prebivalca v največjih gospodarstvih, 1990–2012	5
Slika 4: Obračunane emisije in odvzemi iz sektorja LULUCF po dejavnostih, 2013–2015	6
Slika 5: Relativna razlika med predvidenimi emisijami leta 2020 zunaj ETS in cilji za leto 2020 (kot delež emisij leta 2005)	9
Slika 6: Začasne obračunane kumulativne neto emisije in odvzemi v sektorju LULUCF na državo članico (2013–2015).....	10
Slika 7: Kumulativni presežek dodeljenih letnih emisij kot delež emisij leta 2005, 2013–2015	11
Slika 8: Spremembe uporabe prihodkov iz ETS, 2013–2016 (v milijonih EUR).....	12
Slika 9: Domača uporaba prihodkov od dražb, 2013–2016 (v milijardah EUR).....	12
Slika 10: Tri predlagane pravne podlage za okvir EU za podnebno politiko do leta 2030.....	16

1. SPLOŠNI PREGLED

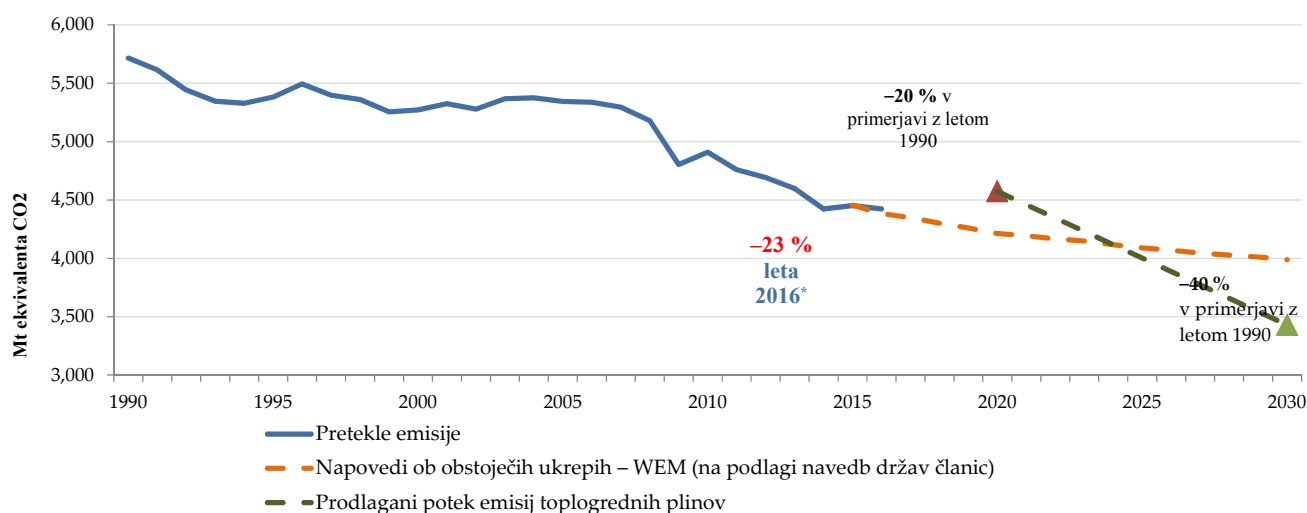
1.1. Približevanje cilju zmanjšanja emisij za vsaj 40 %, določenemu za leto 2030

EU in države članice ostajajo v celoti zavezane Pariškemu sporazumu in podnebnim ukrepom kot znanstveno dokazani nuji in gospodarski priložnosti. EU in 28 držav članic je deponiralo svoje listine o ratifikaciji in bodo izpolnile svojo zavezo, da med letoma 1990 in 2030 domače emisije zmanjšajo za vsaj 40 %.

Na podlagi predhodnih podatkov za leto 2016 so bile leta 2016 emisije toplogrednih plinov v EU že 23 % pod ravno iz leta 1990, razen rabe zemljišč, spremembe rabe zemljišč in gozdarstva (LULUCF) ter vključno z mednarodnim letalskim prometom (glej sliko 1).

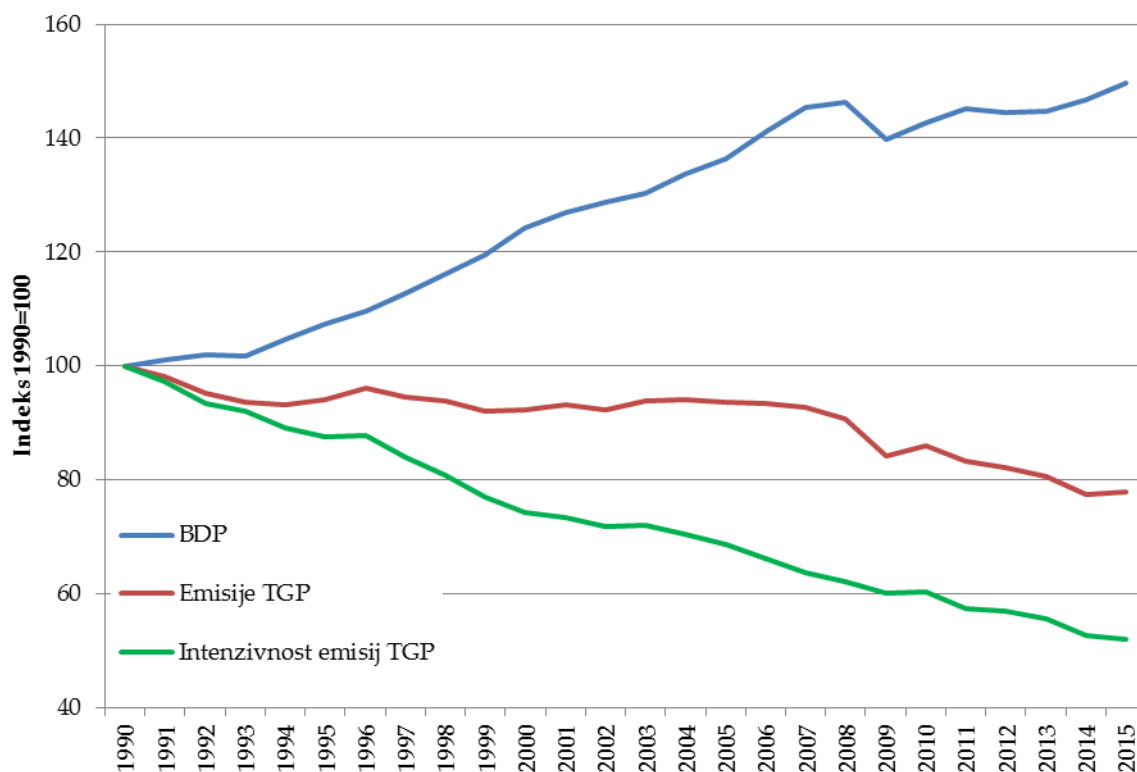
Glede na najnovejše projekcije držav članic na podlagi obstoječih ukrepov bo cilj 20 % za leto 2020 izpolnjen. Pričakuje se, da bodo emisije leta 2030 za 30 % manjše kot leta 1990, če ne bo uvedena nobena dodatna politika. EU se zato trenutno pogaja o novi zakonodaji, da bi zagotovila izpolnitev svojega cilja, in sicer zmanjšanja emisij za vsaj 40 % med letoma 1990 in 2030 (glej oddelek 3).

Slika 1: Napredek pri doseganju ciljev strategij Evropa 2020 in 2030 (skupne emisije toplogrednih plinov v EU)

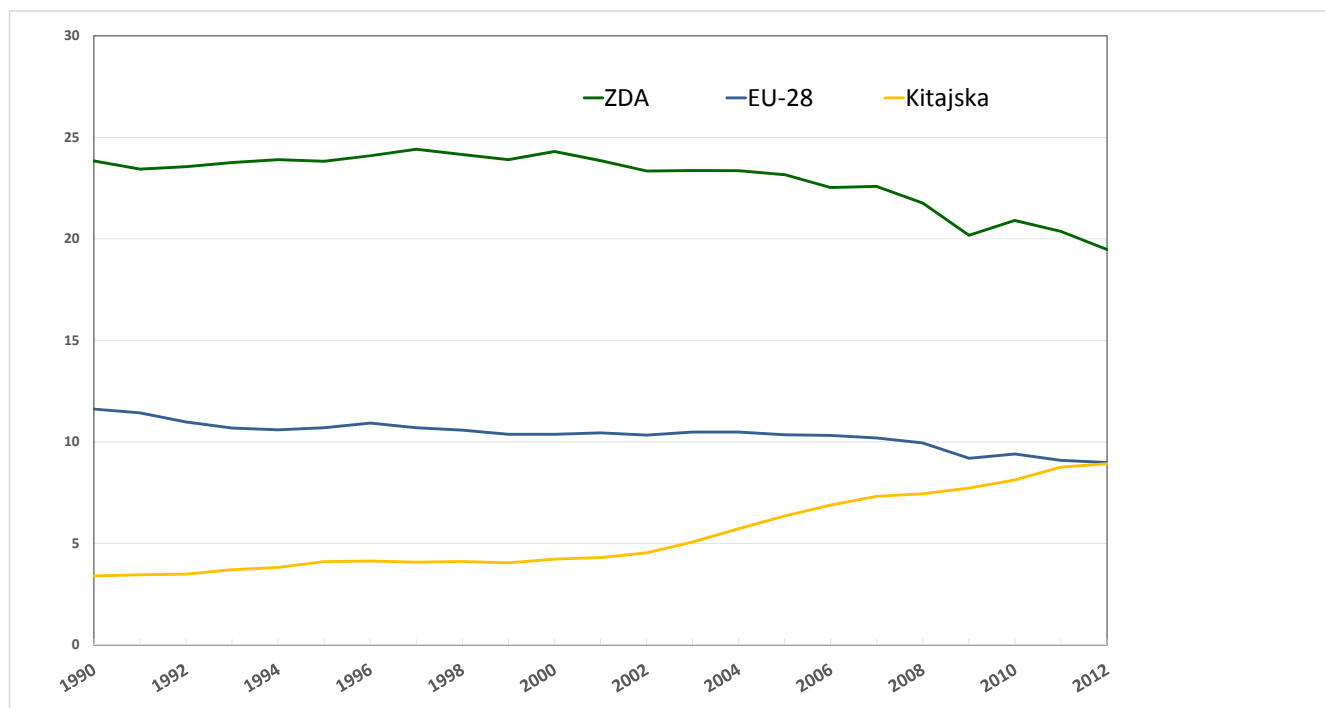
EU še naprej uspešno ločuje gospodarsko rast in emisije (glej sliko 2). Med letoma 1990 in 2016 se je BDP EU povečal za 53 %, skupne emisije pa so se zmanjšale za 23 %. Intenzivnost emisij toplogrednih plinov v gospodarstvu EU, ki je opredeljena kot razmerje med emisijami in BDP, se je v navedenem obdobju zmanjšala za polovico.

Slika 2: Spremembe realnega BDP, emisij toplogrednih plinov in intenzivnosti emisij toplogrednih plinov v EU, 1990–2016

Naknadno vrednotenje podnebnih politik kaže, da je manjša intenzivnost emisij v gospodarstvu večinoma rezultat inovacij. Inovacije ne vključujejo samo uporabe nizkoogljičnih tehnologij, kot je energija iz obnovljivih virov, temveč tudi povečanje produktivnosti, na primer z učinkovitejšimi elektrarnami in avtomobili. Relativni prehod med gospodarskimi sektorji, na primer z industrije na storitve, je imel v celotni EU zanemarljiv učinek.

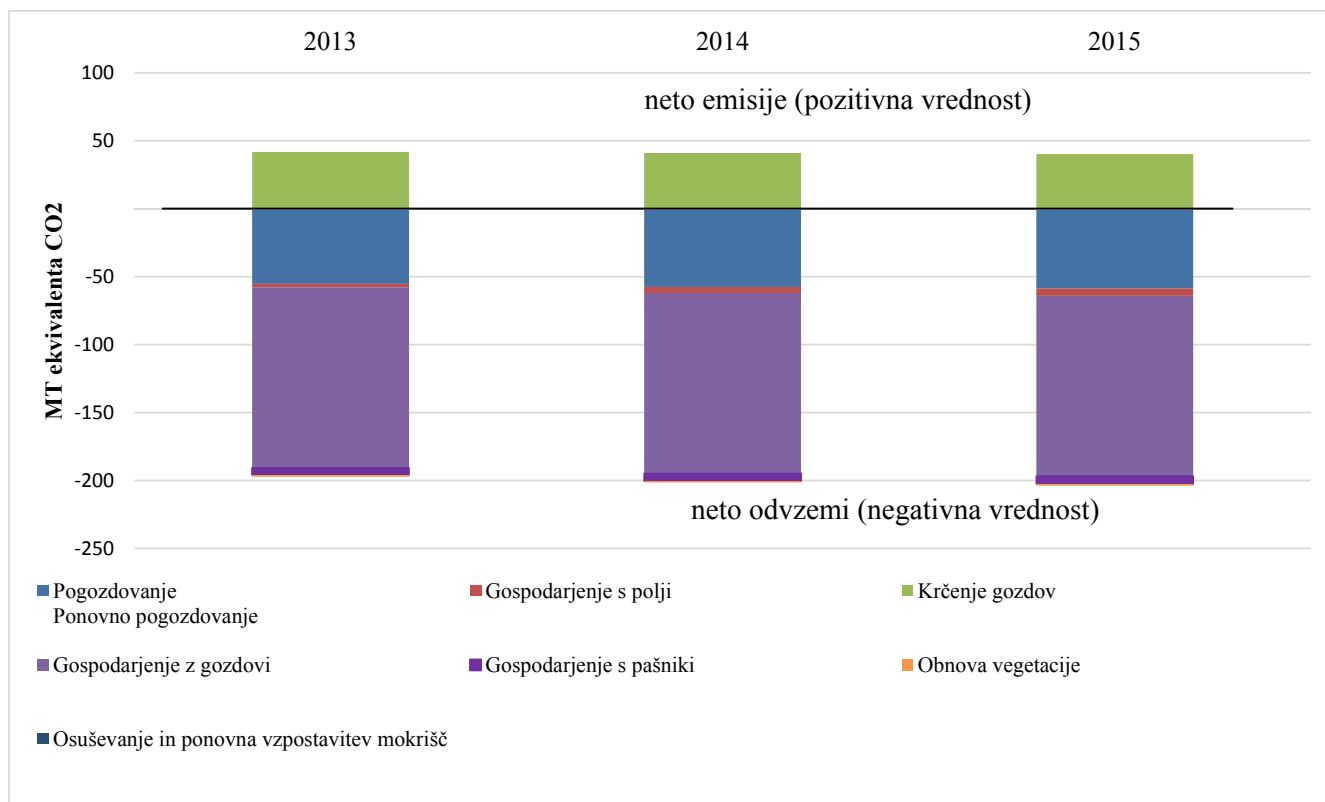
Slika 3: Spreminjanje emisij na prebivalca v največjih gospodarstvih, 1990–2012

Ocenjeno je, da se je delež EU v svetovnih emisijah toplogrednih plinov zmanjšal s 17,3 % leta 1990 na 9,9 % leta 2012. Njen delež v emisijah CO₂ se je zmanjšal z 19,7 % leta 1990 na 9,6 % leta 2015. Primerjava emisij na prebivalca za tri najpomembnejše toplogredne pline (CO₂, CH₄ in N₂O) za tri največja gospodarstva kaže, da so bile emisije na prebivalca v EU in na Kitajskem znatno manjše kot v ZDA (glej sliko 3).

Leta 2015 je sektor LULUCF v EU zagotovil sporočeni ponor ogljika, ki je absorbiral 305 Mt ekvivalenta CO₂ (vključno s polji in travišči). Obračunani dobropis, ki predstavlja razliko med sporočeno vrednostjo in referenčnim izhodiščem, se je med letoma 2013 in 2015 povečal s 115 na 122 Mt ekvivalenta CO₂. Večino tega dobropisa predstavlja gospodarjenje z gozdovi (glej sliko 4). EU zato ostaja na dobri poti, da v sektorju LULUCF ne bo presežka emisij, in bo zelo verjetno izpolnila svojo zavezo iz Kjotskega protokola.

Slika 4: Obračunane emisije in odvzemi iz sektorja LULUCF po dejavnostih, 2013–2015

1.2. Napredek pri izpolnjevanju ciljev za leto 2020

Glede na najnovejše projekcije držav članic na podlagi obstoječih ukrepov se pričakuje, da bodo emisije leta 2020 za 26 % manjše kot leta 1990. EU zato ostaja na dobri poti, da doseže svoj cilj zmanjšanja domačih emisij za 20 % do leta 2020 in s tem izpolni svoje obveznosti iz drugega ciljnega obdobja v okviru Kjotskega protokola.

Med letoma 2005 in 2016 so se emisije iz nepremičnih virov, na primer elektrarn ali rafinerij, ki so vključene v sistem EU za trgovanje z emisijami (ETS), zmanjšale za 26 %. To je znatno več od 23-odstotnega zmanjšanja, ki je cilj za leto 2020. Take emisije so predstavljale približno 40 % skupnih emisij toplogrednih plinov v EU leta 2016. Skupne emisije v EU so se od leta 2015 do leta 2016 zmanjšale za 0,7 %, medtem ko se je skupni BDP povečal za 1,9 %, kar potrjuje, da se emisije in BDP ločujejo.

Emisije toplogrednih plinov iz nepremičnih postrojev, vključene v EU ETS, so se po predhodnih podatkih zmanjšale za 2,9 % v primerjavi z letom 2015. To kaže na zmanjševanje emisij od začetka tretje faze EU ETS. Poleg tega se je presežek pravic do emisije, ki se je nabral od leta 2009, bistveno zmanjšal, in sicer na približno 1,69 milijarde pravic, ker je bilo na dražbi manj pravic. Presežek je najnižji od leta 2013.

Emisije, ki niso vključene v EU ETS, so bile leta 2016 za 11 % manjše kot leta 2005, s čimer je bil presežen cilj za leto 2020, tj. 10-odstotno zmanjšanje. Vendar so se leta 2016 že drugo leto zapored povečale, in sicer za 0,9 %. To je mogoče vsaj delno pojasniti z nižjimi cenami nafte in večjim povpraševanjem po gretju zaradi vremenskih razmer v letih 2015 in 2016. Države članice morajo v skladu z odločbo o porazdelitvi prizadevanj doseči zavezujoče letne cilje za zmanjšanje emisij toplogrednih plinov za obdobje 2013–2020 v sektorjih, ki niso vključeni v ETS, vključno s stavbnim sektorjem, prometom, odpadki in kmetijstvom. Malta ni izpolnila cilja iz odločbe o porazdelitvi

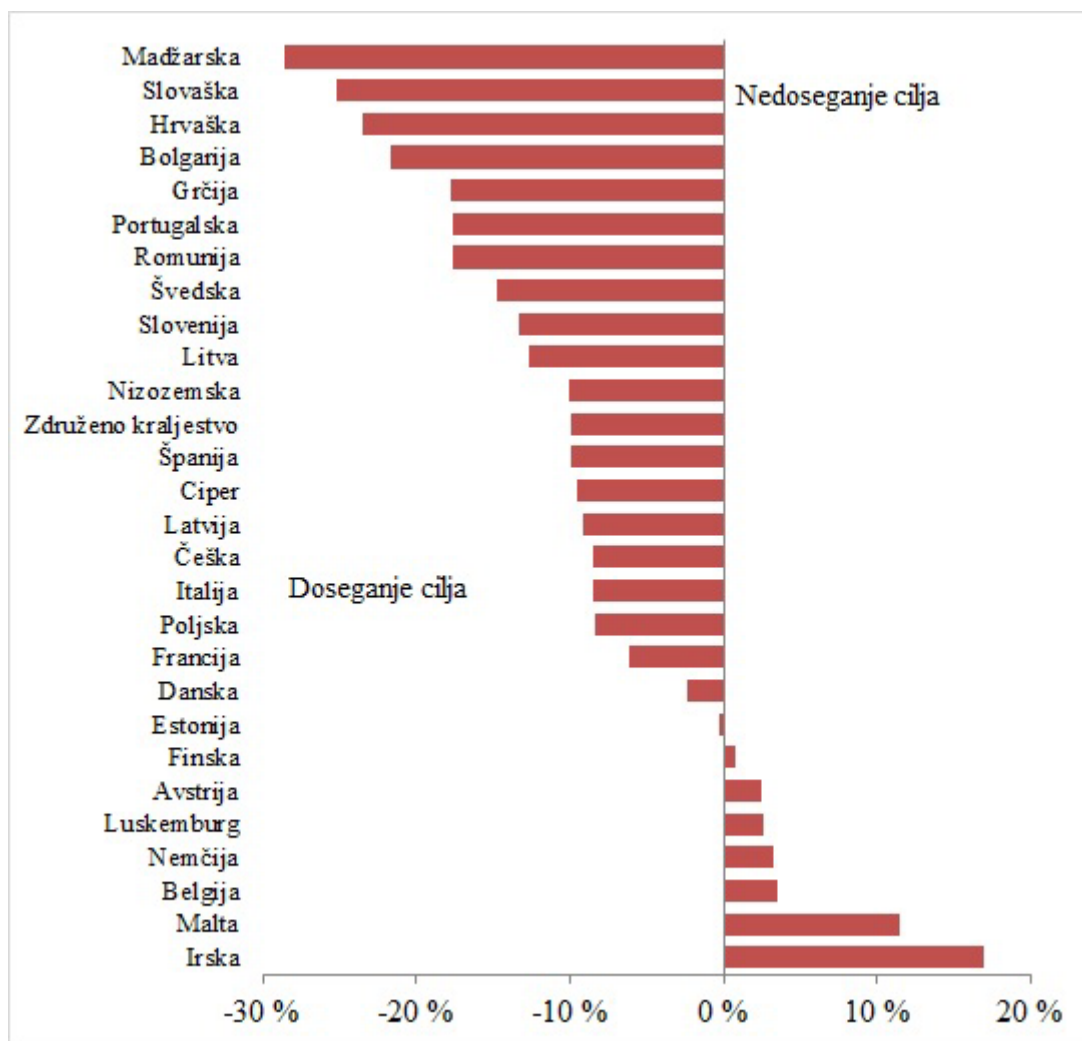
prizadevanj za vsa tri leta v obdobju 2013–2015 in je za izpolnitev svojih zakonskih obveznosti uporabila mehanizem prilagodljivosti. Predhodne ocene za leto 2016 kažejo, da Malta, Belgija, Finska in Irska verjetno ne bodo izpolnile svojih ciljev, ki niso vključeni v ETS.

Glede na nacionalne projekcije na podlagi politik, ki se že izvajajo, se pričakuje, da bo večina držav članic dosegla cilje za leto 2020 (glej sliko 5). Samo nekaj jih bo moralo sprejeti dodatne ukrepe ali uporabiti prilagodljivosti, kot je kupovanje dodeljenih emisij od drugih držav članic, ki so presegle cilje, ali uporabiti presežke iz prvih let zadevnega obdobja.

Nekatere države članice so v posebnem položaju v zvezi z letom 2020.

- Na Irskem se bodo emisije med letoma 2015 in 2020 predvidoma povečale za 6 odstotnih točk ter ostale višje od dodeljenih letnih emisij v okviru odločbe o porazdelitvi prizadevanj, pri čemer naj bi se emisije, ki nastanejo pri prevozu, povečale za 12 %. Junija 2017 je bilo v okviru letnega cikla gospodarskega usklajevanja v EU (evropski semester) priporočeno, naj Irska še poveča naložbe v javni prevoz.
- Na Malti bodo emisije predvidoma ostale nad dodeljenimi letnimi emisijami v okviru odločbe o porazdelitvi prizadevanj. Emisije iz fluoriranih ogljikovodikov in prometnega sektorja so se povečale.

Slika 5: Relativna razlika med predvidenimi emisijami leta 2020 zunaj ETS in cilji za leto 2020 (kot delež emisij leta 2005)

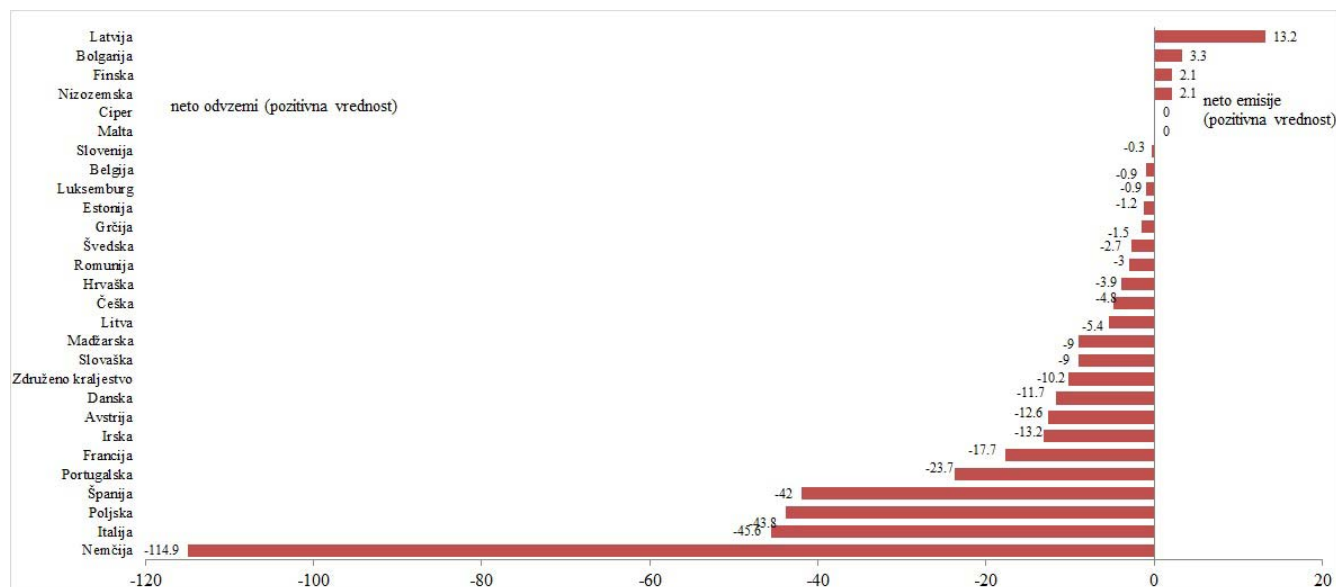

- Belgija naj bi za 3,5 odstotne točke zgrešila cilj za leto 2020. Kot je navedeno v evropskem semestru, je treba izboljšati sestavo javne porabe, da bi se omogočile naložbe v infrastrukturo, vključno s prometno. K onesnaževanju, zastojem in emisijam toplogrednih plinov prispeva nadaljnja ugodna davčna obravnava službenih vozil.
- Po najnovejših nacionalnih projekcijah naj bi Nemčija za 3,3 odstotne točke zgrešila cilj za leto 2020. Po predhodnih podatkih so bila leta 2016 zmanjšanja emisij, ki niso vključene v ETS, v Nemčiji samo nekoliko nižja od cilja.
- Avstrija in Luksemburg naj bi cilja za leto 2020 zgrešila za manj kot 3 odstotne točke.
- Finska bi lahko po lastnih projekcijah cilj glede emisij za leto 2020 zgrešila za manj kot 1 odstotno točko. Vendar predhodni podatki za leto 2016 kažejo, da so bile na Finskem emisije, ki niso vključene v ETS, že za 3 odstotne točke večje od dodeljenih za navedeno leto.

Kar zadeva LULUCF, ima večina držav članic v okviru Kjotskega protokola kumulativni obračunani neto odvzem od leta 2013 do leta 2015. Samo Latvija, Bolgarija, Finska in Nizozemska imajo začasne neto emisije. Opozoriti je treba, da bodo obračuni za LULUCF obravnavani kumulativno za

obdobje 2013–2020, zato še ni mogoče določiti celotnih obračunskih rezultatov in so zato rezultati začasni. Kljub temu pa, kakor je navedeno zgoraj, za zdaj na ravni EU ni bistvenega tveganja neizpolnitve obveznosti.

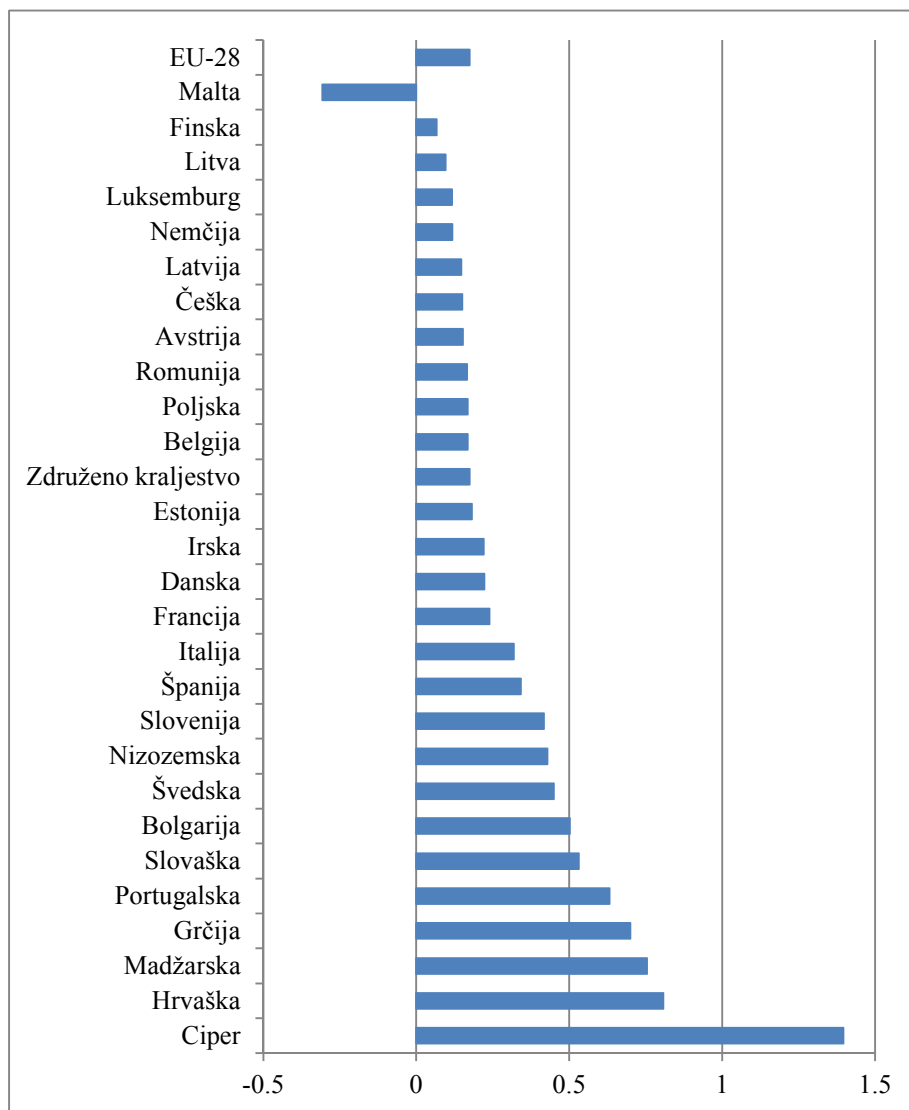
Slika 6: Začasne obračunane kumulativne neto emisije in odvzemi v sektorju LULUCF na državo članico (2013–2015)

1.3. Skladnost držav članic z odločbo o porazdelitvi prizadevanj

Vseh 28 držav članic je izpolnilo svoje obveznosti iz odločbe o porazdelitvi prizadevanj za obdobje 2013–2015. Malta je izpustila več od svojih dodeljenih letnih emisij, vendar je presežne emisije krila z nakupom enot od Bolgarije. Švedska je izpustila manj od dodeljenih emisij in preklicala rezervne enote, da bi izboljšala okoljsko celovitost sistema. Za zdaj za izpolnitev obveznosti iz odločbe o porazdelitvi prizadevanj ni bil uporabljen noben mednarodni dobropis iz mehanizma čistega razvoja (CDM) ali skupnega izvajanja. Pričakovani kumulativni presežek dodeljenih letnih emisij na državo članico za triletno obdobje 2013–2015 je prikazan na sliki 7.

Slika 7: Kumulativni presežek dodeljenih letnih emisij kot delež emisij leta 2005, 2013–2015

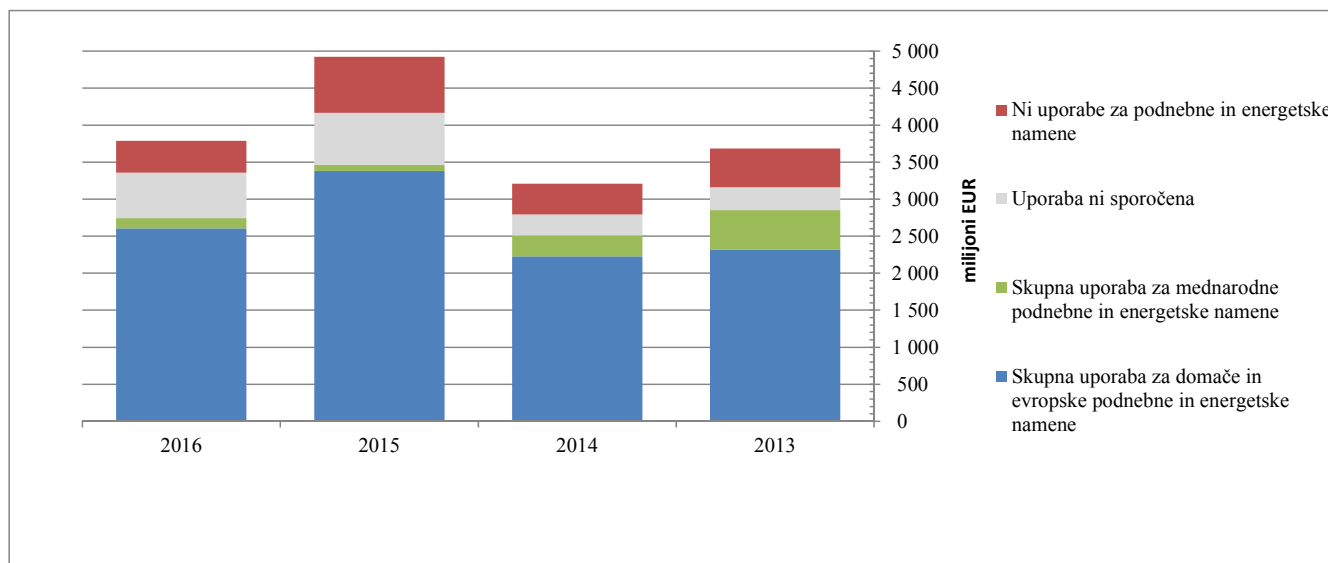

2. FINANČNA SREDSTVA ZA PODNEBNE UKREPE

2.1. Prihodki od dražb pravic v okviru EU ETS

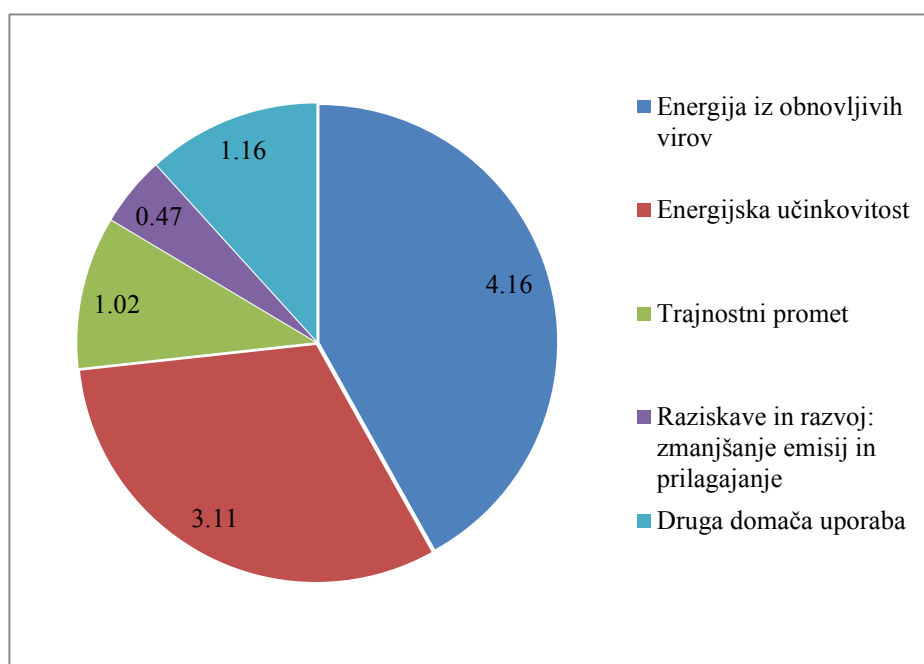
Države članice so zaslužile skoraj 15,8 milijarde EUR z dražbami pravic v okviru EU ETS v obdobju 2013–2016. Približno 80 % tega zneska so uporabile ali nameravajo uporabiti za podnebne in energetske ukrepe. Države članice so izjavile, da bodo večino teh prihodkov uporabile doma (glej sliko 8).

Slika 8: Spremembe uporabe prihodkov iz ETS, 2013–2016 (v milijonih EUR)

Na sliki 9 je razčlenjena domača uporaba prihodkov za energetske in podnebne ukrepe po kategorijah. Največja kategorija je energija iz obnovljivih virov, sledita pa energijska učinkovitost in trajnostni promet.

Slika 9: Domača uporaba prihodkov od dražb, 2013–2016 (v milijardah EUR)

Grčija, Malta, Portugalska in Španija na primer največji delež teh prihodkov vložijo v energijo iz obnovljivih virov. Češka, Francija, Madžarska in Slovaška pa največji delež prihodkov od dražb vložijo v energijsko učinkovitost, na primer v prenavo stanovanjskih zgradb. Na Cipru se 30 % prihodkov od dražb porabi za gospodarjenje z gozdovi, medtem ko je v Italiji 33 % prihodkov namenjenih prilagajanju podnebnim spremembam.

NER300

Program NER300 je eden od največjih programov za financiranje inovativnih predstavitvenih projektov nizkoogljične energije na svetu. Devetintridesetim inovativnim predstavitvenim projektom v zvezi z energijo iz obnovljivih virov ter zajemanjem in shranjevanjem ogljikovega dioksida, ki vključujejo 20 držav članic EU, so bila dodeljena finančna sredstva v višini 2,1 milijarde EUR z dražbe 300 milijonov pravic iz ETS. Štirje projekti se zdaj že izvajajo, pri 16 pa je bila sprejeta končna naložbena odločitev.

Pridobljenih je bilo približno 2,2 milijarde EUR dodatnih zasebnih naložb. Tako je bilo skupaj zbranih približno 4,3 milijarde EUR, s čimer se utira pot do nadaljnje tržne replikacije in vse nižjih stroškov. Vendar so ti projekti, ki so prvi svoje vrste, tvegani in zaenkrat štirje predlagatelji projektov niso mogli zbrati dovolj finančnih sredstev; te projekte je bilo treba preklicati. Na začetku leta 2017 so se države članice odločile ponovno vložiti ta neporabljena finančna sredstva, ki skupaj znašajo vsaj 436 milijonov EUR, v zadevne nizkoogljične projekte prek dveh obstoječih finančnih instrumentov, ki jih upravlja Evropska investicijska banka, in sicer na podlagi predstavitvenih projektov na področju energije InnovFin in Instrumenta za povezovanje Evrope.

Švedski projekt Windpark Blaiken je eden od štirih projektov v okviru NER300, ki se že izvajajo. Razvili so vetrno elektrarno z zmogljivostjo 225 MW v arktičnem podnebju, pri kateri so turbine opremljene z inovativnimi sistemi za preprečevanje zaledenitve. Iz programa NER300 se financirajo samo dodatni stroški tega inovativnega sistema.

2.2. Vključevanje podnebnih politik v proračun EU

V obdobju 2014–2020 naj bi se vsaj 20 % proračuna EU dodelilo izdatkom za ukrepe, povezane s podnebjem, v višini približno 200 milijard EUR. Stanje izvajanja je opisano v nadaljevanju.

- Pet evropskih strukturnih in investicijskih skladov (skladi ESI), in sicer Evropski sklad za regionalni razvoj, Kohezijski sklad, Evropski socialni sklad, Evropski kmetijski sklad za razvoj podeželja in Evropski sklad za pomorstvo in ribištvo. Predstavljajo več kot 43 % proračuna EU. K financiranju podnebnih politik prispeva 28 sporazumov o partnerstvu in več kot 530 programov posameznih skladov. Vzpostavljena je bila skupna metodologija za določanje stopnje podpore za cilje v zvezi s podnebnimi spremembami. Za te cilje bo zagotovljena podpora v višini več kot 115 milijard EUR, kar je približno 25 % vseh sredstev.

Ploščadi MYRTE in PAGLIA ORBA na Korziki v Franciji sofinancira Evropski sklad za regionalni razvoj. Ti ploščadi proizvajata in shranjujeta energijo prek vodikove verige. Ta sestoji iz naprave za elektrolizo, ki v času

nizke porabe iz molekul vode proizvaja vodik in kisik. Ta energija se nato distribuira prek gorivne celice, ki proizvaja elektriko v času visoke porabe, na primer zvečer, ko fotonapetostni paneli niso aktivni.

- Skupna kmetijska politika (SKP) vključuje Evropski kmetijski jamstveni sklad (EKJS) in Evropski kmetijski sklad za razvoj podeželja (EKSRP), ki skupaj predstavljata 39 % proračuna EU. S kmetijstvom povezane emisije, ki niso emisije CO₂, so se v EU od leta 1990 zmanjšale za 24 %. K temu ločevanju je prispevala podpora SKP za podnebju prijazno kmetijstvo. Tudi okoljska zakonodaja, kot je direktiva o nitratih, je prispevala k zmanjšanju emisij.

V skladu s SKP morajo kmetje, ki prejemajo neposredna plačila, upoštevati določene kmetijske prakse, ki so koristne za podnebje in okolje. Kmetje morajo izpolnjevati tudi več zakonskih zahtev v zvezi s podnebnimi spremembami in okoljem. Poleg tega politika SKP za razvoj podeželja na primer deluje v smeri zmanjšanja emisij s podpiranjem posodabljanja kmetij za zmanjšanje porabe energije, proizvodnjo energije iz obnovljivih virov, izboljšanje živinoreje in gospodarjenja z zemljišči ter izboljšanje učinkovitosti rabe surovin. K zmanjševanju emisij prispevajo tudi podpora pogozdovanju, varstvo gozdov in trajnostno gospodarjenje z gozdovi. Po ocenah je bilo leta 2016 18,7 milijarde EUR proračunskih sredstev SKP povezanih s podnebjem. Poleg tega programi za razvoj podeželja, ki pomagajo pri zmanjševanju emisij in povečevanju zmogljivosti za skladiščenje ogljika in organskih snovi v kmetijskih zemljiščih, spodbujajo uporabo inovativnih strategij.

- Obzorje 2020, glavni program EU za financiranje raziskav in inovacij, ima za obdobje 2014–2020 proračun v višini 79 milijard EUR. Od tega bo 35 % predvidoma namenjenih podpori raziskavam in inovacijam v zvezi s podnebjem. Ta podpora vključuje ciljno usmerjene ukrepe v zvezi z raziskavami in inovacijami, namenjene reševanju družbenih izzivov, ter financiranje od spodaj navzgor glede na povpraševanje.

V prvih treh letih Obzorja 2020 so bile približno 4 milijarde EUR dodeljene družbenim izzivom, kot so podnebne spremembe, nizkoogljična energija in industrijski postopki, čist promet ter trajnostno biogospodarstvo. Poleg tega sta bili na podlagi stebrov programa „odlična znanost“ in „vodilni položaj v industriji“ zagotovljeni približno 2 milijardi EUR za podporo znanstvenim pobudam od spodaj navzgor in inovativnim idejam.

Po sprejetju Pariškega sporazuma na konferenci o podnebnih spremembah v Parizu (COP21) bodo prizadevanja in viri še bolj osredotočeni na boj proti podnebnim spremembam in razogljičenje gospodarstva. V okviru novega prednostnega področja EU „izgradnja

nizkoogljične prihodnosti, odporne proti podnebnim spremembam“ bo posebej podprto izvajanje Pariškega sporazuma s proračunom v višini približno 3 milijarde EUR za obdobje 2018–2020. Ukrepi bodo pospešili inovacije v zvezi s čisto energijo in prometom, podprli oblikovanje stroškovno učinkovitih načinov ublažitve in načrtovanje prilagajanja ter omogočili nastanek novega znanstvenega znanja za nacionalne strategije za sredino stoletja, šesti krog ocenjevanja v okviru IPCC in pregled globalnega stanja v okviru UNFCCC leta 2023.

Obzorje 2020 je odprto svetu in številni od teh projektov in dejavnosti se bodo uresničili z mednarodnim sodelovanjem, ki spodbuja globalno prizadevanje za reševanje podnebnih izzivov.

- Evropski sklad za strateške naložbe (EFSI) je pobuda, podprta z jamstvom v višini 16 milijard EUR, ki izhaja iz proračuna EU in je dopolnjena z dodelitvijo lastnih sredstev Evropske investicijske banke (EIB) v višini 5 milijard EUR. Ta sklad podpira strateške naložbe na ključnih področjih, kot so infrastruktura, izobraževanje, raziskave, okolje in učinkovitost rabe virov ter inovacije in financiranje tveganja za mala podjetja. Na podlagi skupnega jamstva v višini 21 milijard EUR naj bi EFSI do sredine leta 2018 predvidoma pritegnil 315 milijard EUR naložb. EFSI je že financiral več naložb v zvezi z energijo iz obnovljivih virov, vključno s projekti glede prevoza, industrije in shranjevanja energije. Za obdobje 2018–2020 je v pripravi razširitev sklada, in sicer EFSI 2.0. Posebej bo osredotočena na inovativne, nizkoogljične projekte, ki bodo prispevali k doseganju podnebnih ciljev Unije. V okviru EFSI 2.0 se bo jamstvo EU povečalo na 26 milijard EUR, dopolnjeno pa bo z dodelitvijo sredstev EIB v višini 7,5 milijarde EUR. Pričakuje se, da bo EFSI 2.0 v novi konfiguraciji pritegnil skupaj najmanj pol bilijona EUR naložb do konca leta 2020.
- Podprogram LIFE za podnebne ukrepe prispeva k izvajanju in oblikovanju podnebne politike in zakonodaje z nepovratnimi sredstvi za ukrepe in finančnimi instrumenti. Leta 2016 je bilo 29 projektom z dodano vrednostjo EU dodeljenih 54,5 milijona EUR za blažitev, prilagajanje ter upravljanje in informacije. Izvajata se tudi dva pilotna finančna instrumenta LIFE: zasebno financiranje za energijsko učinkovitost (PF4EE), katerega namen je povečanje zasebnega financiranja naložb v projekte za povečanje energijske učinkovitosti, in finančni mehanizem za naravni kapital (NCFF), ki podpira naložbe v naravni kapital, ki pomaga pri doseganju ciljev v zvezi z biotsko raznovrstnostjo in/ali prilagoditvijo podnebnim spremembam. Do zdaj je šest lokalnih bank oblikovalo inovativna posojila za naložbe v energijsko učinkovitost, zlasti za mala in srednja podjetja na Češkem, v Španiji, Belgiji, Franciji, Italiji in na Portugalskem. Na Nizozemskem je bil v okviru finančnega mehanizma za naravni kapital podpisan en projekt. Posojilo v višini 6 milijonov EUR v okviru finančnega mehanizma za naravni kapital za organizacijo za vračanje divjine v Evropo (Rewilding Europe Capital) bo lahko podprlo več kot 30 podjetij za ohranjanje in vračanje divjine po vsej Evropi, vključno s turističnimi podjetji, ki se ukvarjajo s prostoživečimi vrstami, trajnostnim ribištvom in proizvajalci naravnih izdelkov, kot je med.

LIFE METHAmorphosis je španski projekt, sofinanciran v okviru LIFE 2014. Njegov cilj je izboljšanje ravnanja z odpadki, zmanjšanje porabe energije in proizvodnja visokokakovostnega biometana s predstavitvijo dveh inovativnih sistemov za obdelavo odpadkov na industrijski ravni: enega za naprave za obdelavo mestnih odpadkov in drugega za naprave za obdelavo kmetijsko-industrijskih in drugih organskih odpadkov.

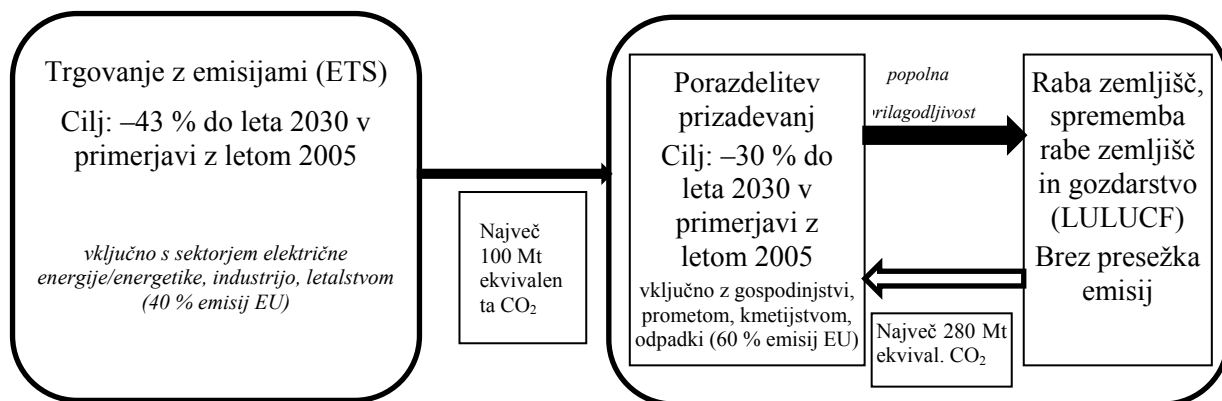

3. ZMANJŠANJE EMISIJ V EU

V Pariškem sporazumu so se EU in njene države članice kolektivno zavezale, da bodo svoje emisije do leta 2030 zmanjšale za vsaj 40 % v primerjavi z letom 1990. Ta zaveza je povezana z vrsto zakonodajnih predlogov na področju podnebnih ukrepov, energije in prometa. O predlogih se trenutno pogajata Evropski parlament in Svet. Slika 10 spodaj prikazuje, kako so trije glavni stebri predlaganega okvira EU za podnebno politiko do leta 2030, ki vključuje vse emisije toplogrednih plinov, medsebojno povezani. Predlagano je, naj se izvajanje tesno spremlja v okviru upravljanja energetske unije EU. Javne in zasebne zainteresirane strani držav članic bodo prejele pomoč pri doseganju glavnih ciljev glede toplogrednih plinov za leto 2030 z:

- i. zagotavljanjem finančnih sredstev za podnebne ukrepe (glej prejšnji oddelek), brez poseganja v dodeljena finančna sredstva za financiranje podnebnih ukrepov v naslednjem večletnem finančnem okviru, in
- ii. novo dopolnilno vseevropsko zakonodajo, zlasti glede energijske učinkovitosti, energije iz obnovljivih virov, emisijskih standardov za avtomobile, dostavna vozila in težka gospodarska vozila, zajemanja in shranjevanja ogljikovega dioksida ter fluoriranih plinov.

Slika 10: Tri predlagane pravne podlage za okvir EU za podnebno politiko do leta 2030

3.1. Revizija EU ETS – četrta faza (2021–2030)

Cilj zakonodajnega predloga o reviziji EU ETS za četrto fazo, ki ga je Komisija predložila julija 2015, je zmanjšati emisije iz obratov za proizvodnjo energije in emisije iz industrije za 43 % do leta 2030 v primerjavi z letom 2005. Evropski parlament in Svet se trenutno udeležujeta trialoških pogajanj, potem ko sta februarja 2017 sprejela stališča o reviziji direktive.

V skladu s tem predlogom bi se letno zmanjšanje števila pravic s trenutnega 1,74 % povečalo na 2,2 %, s čimer bi zagotovili zmanjšanje emisij in s tem izpolnitev osnovnega okoljskega cilja. Parlament in Svet vsak v svojih stališčih predlagata nadaljnjo krepitev EU ETS z začasno podvojitvijo stopnje, po kateri se pravice vnašajo v rezervo za stabilnost trga, od leta 2019. Ta sprememba bi omogočila, da se z rezervo za stabilnost trga hitreje zmanjša obstoječa presežna ponudba pravic na trgu.

Ker so se evropski voditelji dogovorili za nadaljevanje prostega dodeljevanja po letu 2021, so predlagane tudi potrebne spremembe za posodobitev zadevnih pravil. To vključuje posodobljene referenčne vrednosti, ki po potrebi upoštevajo tehnološki napredek, merila za prihodnjo oblikovanje seznama sektorjev, izpostavljenih selitvi virov CO₂, in postopke, ki upoštevajo spremembe v proizvodnji.

Predlaganih je več mehanizmov financiranja nizkoogljičnih projektov, zlasti sklad za inovacije (za podporo predstavitvi inovativne energije iz obnovljivih virov in nizkoogljičnih inovacij v industriji ter zajemanja, uporabe in shranjevanja CO₂) in sklad za modernizacijo (posodabljanje energetskih sistemov držav članic EU z nižjim BDP).

3.2. Predloga uredb o porazdelitvi prizadevanj in rabi zemljišč za obdobje 2021–2030

Dva predloga, predložena julija 2016, določata, kako natančno naj bi države članice EU izvajale svojo zavezo, da emisije, ki niso vključene v ETS, do leta 2030 zmanjšajo za 30 % v primerjavi z letom 2005. Evropski parlament in Svet trenutno sodelujeta v trialoških pogajanjih, potem ko sta od junija do oktobra 2017 sprejela stališča o teh dveh predlogih.

Prvič, za sektorje, ki niso vključeni v ETS in LULUCF, bi imela vsaka država članica zavezujoče omejitve emisij toplogrednih plinov za obdobje 2021–2030. Države članice so se dogovorile o porazdelitvi prizadevanj na podlagi pravičnosti, solidarnosti, stroškovne učinkovitosti in okoljske celovitosti. Tako se v predlogu cilji za leto 2030 razlikujejo predvsem glede na BDP na prebivalca za leto 2013, s čimer so priznane različne zmogljivosti držav članic za ukrepanje. Predlagani cilji za leto 2030 obsegajo od 0- do 40-odstotno zmanjšanje v primerjavi z ravnmi iz leta 2005. Obstajata dve novi možnosti za omejeno prilagodljivost: upravičenim državam članicam se omogoči uporaba pravic iz EU ETS, medtem ko se vsem državam članicam omogoči uporaba obsežnejših ukrepov v sektorjih rabe zemljišč, da bi izpolnile del zavezujočih ciljev v okviru porazdelitve prizadevanj.

Drugič, države članice bi morale uravnotežiti emisije in odvzeme toplogrednih plinov zaradi rabe zemljišč, spremembe rabe zemljišč in gozdarstva v skladu s „pravilom o nepresežku emisij“. Predlaga se, da se obračunane emisije toplogrednih plinov zaradi rabe zemljišč v celoti nadomestijo z enakovrednim odvzemom CO₂ iz ozračja z ukrepanjem v tem sektorju ali sektorjih, vključenih v porazdelitev prizadevanj. Če na primer država članica poseka gozd, mora emisije, ki jih s tem povzroči, nadomestiti z zasaditvijo novega gozda, izboljšanjem trajnostnega gospodarjenja z obstoječimi gozdovi, polji in travišči ali nadaljnjimi zmanjšanjem emisij v sektorjih, vključenih v porazdelitev prizadevanj. Poleg tega bi imele države članice tudi možnost trgovanja z dobropisi LULUCF. Če bi se ta sistem obračunavanja izvajal, bi državam članicam pomagal spodbuditi kmete in gozdarje k prehodu na podnebno ozaveščeno kmetijstvo in gospodarjenje z gozdovi.

3.3. Strategija za nizkoemisijsko mobilnost

Sektor mobilnosti EU zaposluje veliko število ljudi in je nepogrešljiv dejavnik za spodbujanje svetovne konkurenčnosti gospodarstva EU. Za prehod na nizkoogljično gospodarstvo je potreben sodoben sistem mobilnosti. Ukrepi vključujejo razvoj čistih tehnologij z izboljšanimi emisijskimi standardi in uporabo nizkoogljičnih goriv. Julija 2016 je Komisija sprejela strategijo EU za nizkoemisijsko mobilnost, ki temelji na treh stebrih: večji učinkovitosti prometnega sistema, alternativni energiji z nizkimi emisijami v prometu ter vozilih z nizkimi emisijami in brez njih.

Komisija si prizadeva za uporabo kooperativnih, povezanih in avtomatiziranih vozil, ki bodo pripomogla k zmanjšanju emisij in zastojev. Poleg tega Komisija predlaga prilagoditve regulativnih okvirov za zaračunavanje cestnin, elektronsko cestninjenje in kombinirani prevoz.

Kar zadeva čiste tehnologije, standardi za emisije ogljikovega dioksida na ravni EU spodbujajo inovacije in učinkovitost. Komisija predlaga nove standarde za avtomobile in dostavna vozila za obdobje po letu 2020. Predlagala je sistem spremljanja in poročanja za emisije težkih gospodarskih vozil, ki utira pot standardom za tovrstna vozila v letu 2018. Predlagana revizija javnega naročanja čistih vozil bo posledično pripomogla k oblikovanju trgov za inovativne in nizkoemisijske izdelke.

Kar zadeva uporabo nizkoogljičnih goriv in goriv iz obnovljivih virov, je Komisija novembra 2016 predlagala prenovu direktive o energiji iz obnovljivih virov z močno poudarjenim elementom naprednih biogoriv, in sicer z uvedbo obveznosti za dobavitelje goriv za uporabo v prometu na ravni EU. Predlagana revizija direktive o energijski učinkovitosti stavb (glej oddelek 3.4) in zasnova trga z električno energijo bosta prispevali k zagotavljanju polnilnih postaj v stavbah in energetskega omrežja/sistema, ki bo ustrezal namenu, ter pripomogli k prehodu na mobilnost brez emisij. Direktiva o infrastrukturi za alternativna goriva daje trden okvir za zagotavljanje razpoložljivosti infrastrukture, skupnih standardov in informacij za potrošnike v zvezi z alternativno energijo. Komisija pripravlja akcijski načrt za infrastrukturo za alternativna goriva, v katerem obravnava upravljanje, financiranje in interoperabilnost infrastrukturnih storitev.

3.4. Energijska učinkovitost

Komisija je predlagala revizijo direktive o energetske učinkovitosti z zavezujočim ciljem za leto 2030 za EU v višini 30 %. Direktiva o energetske učinkovitosti bo tudi podaljšala zahteve glede prihrankov energije do leta 2030 in poenostavila pravila za izračun takih prihrankov energije.

Revizija direktive o energetske učinkovitosti stavb spodbuja uporabo pametnih tehnologij v stavbah in vključuje ključne ukrepe za nadaljnje spodbujanje vlaganja v energijsko učinkovitost in energijo iz obnovljivih virov.

3.5. Energija iz obnovljivih virov

V skladu s predlagano prenovo direktive o energiji iz obnovljivih virov morajo obnovljivi viri energije do leta 2030 predstavljati vsaj 27 % bruto končne porabe energije v EU. Ta zavezujoči cilj je v skladu s sklepi Evropskega sveta iz oktobra 2014. Prenovljena direktiva ustvarja tudi inovacijam prijazno regulativno okolje in spodbuja dolgoročne naložbe.

3.6. Upravljanje

Evropska komisija je novembra 2016 sprejela predlog uredbe o upravljanju energetske unije. Ta bi od držav članic zahtevala pripravo celovitih nacionalnih energetskih in podnebnih načrtov za desetletno obdobje od leta 2021 do leta 2030. V načrtih bodo določeni njihovi nacionalni energetski in podnebni cilji ter predstavljen njihov prispevek k ciljem energetske unije, vključno s skupnimi cilji EU glede energijske učinkovitosti in energije iz obnovljivih virov. Načrti bi morali biti usklajeni tudi z dolgoročnimi strategijami za nizke emisije, ki se predložijo vsakih deset let, s predlaganimi 50-letnimi obeti.

Predlog vzpostavlja koledar za pripravo, dokončanje in posodobitev načrtov, ki je dobro usklajen s 5-letnim revizijskim ciklom iz Pariškega sporazuma. Z načrti bodo EU in države članice zagotovile informacije za udeležbo v spodbujevalnem dialogu leta 2018 in celovit pregled leta 2023 ter nato vsakih pet let.

Predlog določa tudi celovita pravila o spremljanju in poročanju za spremljanje napredka pri izvajanju načrtov. Določa posebne mehanizme za odpravo morebitnih vrzeli pri doseganju ciljev EU glede energijske učinkovitosti in energije iz obnovljivih virov. Določa tudi pregleden, točen, celovit, popoln in dosleden mehanizem spremljanja za emisije toplogrednih plinov, tako da bo EU izpolnila svoje obveznosti poročanja iz Pariškega sporazuma.

Države članice že pripravljajo nacionalne načrte, pri čemer jih je več kot dve tretjini vzpostavilo politične postopke za ta namen. Več kot polovica se jih je udeležila javnega posvetovanja v zvezi z nacionalnimi načrti. Približno polovica jih že ima dolgoročne strategije za podnebje s perspektivo vsaj do leta 2030. Več kot tretjina držav članic je Komisijo obvestila, da so v okviru pripravljavanja nacionalnih energetskih in podnebnih načrtov začele dejavnosti v zvezi z analitično osnovo in regionalnim sodelovanjem.

3.7. Sistem spremljanja, poročanja in preverjanja (SPP) za ladijski promet EU

EU podpira tekoče razprave v Mednarodni pomorski organizaciji (IMO) za globalno zmanjšanje emisij zaradi mednarodnega ladijskega prometa (glej oddelek 5.3). Spremenila je že svojo zakonodajo o SPP za emisije zaradi ladijskega prometa v zvezi s pristanišči v Evropskem gospodarskem prostoru. Zato so podjetja, ki upravljajo ladje z več kot 5 000 bruto tonami, avgusta 2017 predložila podrobne načrte o svojih postopkih spremljanja. Spremljanje in poročanje se bo za ladijske dejavnosti uporabljalo od 1. januarja 2018. Poteka ocenjevanje morebitne uskladitve sistema SPP EU s sistemom IMO za zbiranje podatkov v zvezi s porabo goriva pri ladjah. Po tem ocenjevanju bodo morda vloženi nadaljnji predlogi za spremembo zakonodaje EU o SPP leta 2018.

3.8. Vesoljska strategija

Storitve, ki jih zagotavlja Copernicus, največji enotni program za opazovanje Zemlje na svetu, se že lahko uporabljajo za spremljanje pokrivnosti tal in sprememb rabe zemljišč ter se lahko v prihodnosti uporabijo za doseganje ciljev predloga v zvezi z LULUCF (glej oddelek 3.2) ter spremljanje krčenja gozdov in vseh oblik sprememb rabe zemljišč na svetovni ravni.

Poleg tega Komisija v skladu z vesoljsko strategijo preskuša izvedljivost podporne zmogljivosti za spremljanje in preverjanje globalnih antropogenih emisij CO₂ z uporabo zbirke neodvisnih in na opazovanju temelječih atmosferskih podatkov, ki bi lahko v prihodnosti dopolnila nacionalne sisteme evidenc ter pripomogla k povečanju njihove zanesljivosti in točnosti.

3.9. Zajemanje in shranjevanje ogljikovega dioksida

Evropska unija krepi svoje raziskave glede zajemanja in shranjevanja ogljikovega dioksida ter ekonomske upravičenosti zajemanja in uporabe ogljikovega dioksida. Več držav, kot so Nizozemska, Združeno kraljestvo in Francija, preučuje možnosti za razvoj grozdov energetske in ogljično intenzivnih industrij, ki bi lahko zajemale CO₂ za poznejše varno geološko shranjevanje ali uporabo. Štirje predlogi za čezmejno infrastrukturo za prevoz CO₂ so bili predloženi za vključitev na seznam projektov skupnega interesa in so upravičeni do finančne podpore.

3.10. F-plini

Nova evropska uredba za nadzor emisij zaradi fluoriranih toplogrednih plinov (F-plinov) velja od 1. januarja 2015. Namenjena je zmanjšanju skupnih emisij EU zaradi F-plinov za dve tretjini do leta 2030 v primerjavi z letom 2014. Prepoveduje dajanje F-plinov na trg v določenih okoliščinah, ko so na voljo alternative. Leta 2018 so bile kvote za zakonito dajanje fluoriranih ogljikovodikov na trg EU zmanjšane na 63 % ravni iz leta 2015.

4. PRILAGAJANJE PODNEBNIM SPREMEBAM

Cilj strategije za prilagajanje podnebnim spremembam iz leta 2013 je pripraviti države članice EU na sedanje in prihodnje posledice. S to strategijo se zlasti zagotavlja, da se prilagajanje vključi v vse zadevne politike EU za boljše usklajevanje, skladnost in izmenjavo informacij med državami članicami. Komisija ocenjuje strategijo do sredine leta 2018 in razmišlja o njeni reviziji, deloma glede na Pariški sporazum.

LIFE FRANCA je italijanski projekt, sofinanciran v okviru LIFE 2015, ki se osredotoča na predvidevanje poplavne ogroženosti v Alpah in obveščanje o njej. Cilj projekta je prebivalce pripraviti na poplave na podlagi participativnega procesa, ki vključuje državljane, organe in strokovnjake. Rezultati tega pilotnega projekta se bodo lahko prenesli na druge regije in na druge naravne nesreče, povezane s podnebnimi spremembami.

Splošni trendi vključujejo naslednje:

- petindvajset držav članic je sprejelo nacionalne strategije za prilagajanje, ostale pa jih pripravljajo. Vendar je manj kot polovica držav članic že pripravila ali začela izvajati akcijske načrte;
- sektorji, za katere se največkrat ugotavlja, da se morajo prilagoditi škodljivim učinkom podnebnih sprememb, so upravljanje voda, vodni viri, obalna območja, gozdovi in gozdarstvo, kmetijstvo, biotska raznovrstnost, ekosistemi, zdravje ljudi, turizem in rekreacija;
- večina držav članic je šele začela spremljati in vrednotiti uspešnost in učinkovitost ukrepov za prilagajanje;
- mesta so okrepila prizadevanja za ugotovitev potreb po prilagoditvi podnebnim spremembam in posodobitev svojih mestnih politik (glej oddelek 5.1), med drugim tudi z izvajanjem zelene infrastrukture in na ekosistemu temelječih pristopov k prilagajanju.

5. SODELOVANJE V MEDNARODNI PODNEBNI POLITIKI

5.1. Svetovni program za ukrepanje proti podnebnim spremembam

Kot odgovor na poziv Pariškega sporazuma k vključitvi nedržavnih akterjev, vključno s podjetji, mesti, državljani in mednarodno civilno družbo, EU podpira številne vodilne pobude, kot so Misija: inovativnost, Konvencija županov, Partnerstvo nacionalnih podatkovnih središč, Energija iz obnovljivih virov za Afriko, 4/1000 za podnebno ozaveščeno kmetijstvo in InsuResilience. Vse te pobude izpolnjujejo posebne cilje, ki so si jih zastavile. Pripravljajo se orodja za sistematično sledenje, s katerimi bo mogoče meriti njihov vpliv na zmanjšanja emisij in odpornost.

Na primer, Konvencija županov za podnebne spremembe in energijo na svetovni ravni združuje več kot 7 300 mest v več kot 56 državah. Ozavešča, vključuje in podpira mesta, ki sprejemajo ukrepe za blažitev podnebnih sprememb in prilagajanje nanje ter za dostop do čiste in cenovno dostopne energije. Mesta prostovoljno oblikujejo lokalne strategije in načrte za blažitev in prilagajanje. Konvencija skrbi za prepoznavnost svojih zavez in ukrepov, pomaga pri izmenjevanju izkušenj in zagotavlja tehnično podporo. Uporablja trden pristop od spodaj navzgor na podlagi treh izhodišč:

- i. novega cilja, tj. vsaj 40-odstotnega zmanjšanja emisij CO₂ (morda pa tudi drugih toplogrednih plinov) do leta 2030;
- ii. blažitve in prilagajanja prek pobude Mayors Adapt („župani se prilagajajo“);
- iii. dejavnost v svetovnem merilu, saj lahko sodelujejo lokalni organi po vsem svetu.

5.2. Letalstvo

EU podpira razvoj globalnega ukrepa za obravnavo emisij CO₂ zaradi mednarodnega letalstva. Na 39. skupščini organizacije ICAO v začetku oktobra 2016 je bila sprejeta resolucija o sistemu plačila nadomestila za izpust in zmanjšanje ogljika v mednarodnem letalstvu (CORSIA). Sistem CORSIA je zasnovan kot sistem plačila nadomestila za izpust ogljika, katerega cilj je ohraniti emisije iz mednarodnega letalstva na ravneh iz leta 2020. Uveden bo leta 2021.

Države članice organizacije ICAO lahko prosto sodelujejo v prvih dveh fazah, ki bosta potekali do leta 2027. Glede na navedbe držav članic v zvezi z njihovim sodelovanjem v sistemu bi trenutno lahko kritje emisij predstavljalo približno 80 % obsega, potrebnega za ogljično nevtralno letalstvo od

leta 2020. Za zagotovitev uspešnosti in celovitosti sistema CORSIA morajo biti vzpostavljeni ključni elementi, kot so:

- pravila o spremljanju, sporočanju in preverjanju emisij (vključno z biogorivi);
- merila za upravičenost za enote emisij;
- register, ki zagotavlja ustrezno stopnjo preglednosti in odgovornosti.

Ko bo glede teh dosežen dokončni dogovor, jih bodo morali člani organizacije ICAO uvesti v vsaki državi.

Hkrati EU rešuje vprašanje emisij zaradi letalstva prek sistema EU za trgovanje z emisijami. Po skupščini organizacije ICAO leta 2016 je Komisija odobrila zakonodajni predlog za podaljšanje trenutnega obsega EU ETS za letalski promet znotraj Evrope (leti med letališči v Evropskem gospodarskem prostoru) na obdobje po letu 2017 ter za zagotovitev nove revizije, ko bo več jasnosti glede pravil v okviru sistema CORSIA in njegovega izvajanja s strani držav nečlanic EU. Pričakuje se, da bosta Svet in Evropski parlament predlog o ETS za letalstvo sprejela do konca leta 2017.

Obzorje 2020 prispeva k doseganju cilja organizacije ICAO, ki je rast ogljične nevtralnosti, z raziskavami in razvojem v zvezi z letalskimi tehnologijami, operativnimi izboljšavami ter razvojem alternativnih goriv.

5.3. Pomorska politika

Oktobra 2016 se je organizacija IMO dogovorila o časovnem načrtu za pripravo celovite strategije IMO za zmanjšanje emisij toplogrednih plinov z ladij. Dva ključna sestanka o tej strategiji IMO sta potekala junija in julija 2017. Na teh sestankih je več držav partneric nečlanic EU (npr. majhne otoške države v razvoju in Kanada) in držav članic EU zagovarjalo vključitev primerne cilja zmanjšanja emisij v strategijo.

Organizacija IMO bo predvidoma spomladi 2018 sprejela začetno strategijo, ki bo določala raven zastavljenih ciljev ter nakazovala ukrepe in časovnice. Če bo tako, bosta lahko mednarodni ladijski sektor in organizacija IMO zagotovila informacije o svojem začetnem „prispevku“ k mednarodnim prizadevanjem za zmanjšanje emisij CO₂ za postopek pregleda globalnega stanja leta 2018 („spodbujevalni dialog“) iz Pariškega sporazuma. Sprejetje končne strategije IMO, vključno s kratko-, srednje- in dolgoročnimi ukrepi, se pričakuje pomladi 2023.

5.4. Povezovanje ETS s Švico

Nastanek svetovnega trga ogljika, zlasti s povezovanjem sistemov za trgovanje z emisijami, je dolgoletni cilj EU. Ponudil bi priložnosti za obsežnejše zmanjševanje emisij ob hkratnem zniževanju stroškov blažitve podnebnih sprememb. Pogajanja s Švico o povezovanju sistemov za trgovanje z emisijami so se začela leta 2010 in končala leta 2015. Sporazum o povezavi je bil parafiran januarja 2016, predlogi za njegov podpis in sklenitev pa so zdaj pri Svetu in Parlamentu.

5.5. Mednarodni trgi ogljika

EU ima poleg tega, še toliko bolj pa po konferenci COP21 in začetku veljavnosti Pariškega sporazuma, še naprej dejavno vlogo pri podpiranju oblikovanja cen ogljika in zlasti sistemov za trgovanje z emisijami v drugih delih sveta. To počne z večstranskimi pobudami, kot je partnerstvo za pripravljenost

za sodelovanje na trgu, ki ga upravlja Svetovna banka, in z udeležbo v dejavnostih in usposabljanju v zvezi z mednarodnim partnerstvom za trgovanje z emisijami (ICAP). Izvaja tudi dvostranske dejavnosti, zlasti s krepitvijo sodelovanja s Kitajsko, ki pripravlja sistem na nacionalni ravni. Tako kot v EU imata trgovanje z emisijami in oblikovanje cen ogljika na splošno pomembno vlogo pri prehodu preostalega sveta na nizkoogljično, energijsko učinkovito gospodarstvo.

5.6. Ratifikacija spremembe iz Kigalija

Julija 2017 so se EU in njene države članice zavezale, da bodo hitro ratificirale spremembo iz Kigalija k Montrealskemu protokolu, tako da bo začela veljati 1. januarja 2019. Ta sprememba, sprejeta oktobra 2016, je bistven korak naprej pri izvajanju Pariškega sporazuma z omejitvijo svetovne proizvodnje in uporabe fluoriranih ogljikovodikov. Znanstveni rezultati kažejo, da bi lahko ambiciozno postopno zmanjšanje proizvodnje in uporabe fluoriranih ogljikovodikov do konca stoletja že samo preprečilo zvišanje temperature ozračja za do 0,5 °C.

5.7. Podpiranje držav v razvoju

EU in njene države članice državam v razvoju zagotovijo največ uradne razvojne pomoči na svetu, ki je leta 2016 znašala 75,4 milijarde EUR. Konkretno so EU, EIB in države članice tega leta zagotovile 20,2 milijarde EUR za pomoč državam v razvoju pri spoprijemanju s podnebnimi spremembami.

EU in Afriška unija nameravata poleg tega vzpostaviti partnerstvo med EU in Afriko za raziskave in inovacije na področju podnebnih sprememb in trajnostne energije. To partnerstvo, ki ga morata obe tudi uradno odobriti, bosta financirali skupaj in bo v skupni lasti.

EU države v razvoju podpira tudi pri njihovih prizadevanjih za izvajanje programa zmanjševanja emisij zaradi krčenja in degradacije gozdov (REDD+). Podporo zagotavlja prek mednarodnih pobud, kot so Partnerstvo REDD+, program pomoči za zmanjšanje emisij ogljika zaradi krčenja gozdov (FCPF) in program UN-REDD. Za podporo državam v razvoju pri omejevanju in zmanjševanju emisij toplogrednih plinov v ladijskih sektorjih je Komisija leta 2015 podpisala pogodbo z Mednarodno pomorsko organizacijo (IMO) o zagotovitvi 10 milijonov EUR za izvajanje štiriletnega projekta, imenovanega „Krepitev zmogljivosti za blažitev podnebnih sprememb v pomorski ladijski industriji“. V ta namen se ustanavlja pet centrov za sodelovanje pri pomorski tehnologiji (MTCC) v različnih upravičenih svetovnih regijah, in sicer v Afriki, Aziji, majhnih otoških državah v razvoju v Pacifiku, na Karibih in v Latinski Ameriki. Ti centri bodo delovali kot centri odličnosti za spodbujanje uvajanja nizkoogljičnih tehnologij in operacij v pomorskem prometu.

V ladijskem sektorju je Komisija leta 2015 podpisala pogodbo z Mednarodno pomorsko organizacijo (IMO) o zagotovitvi 10 milijonov EUR za izvajanje štiriletnega projekta, imenovanega „Krepitev zmogljivosti za blažitev podnebnih sprememb v pomorski ladijski industriji“, za spodbujanje uvajanja nizkoogljičnih tehnologij in operacij v pomorskem prometu.